

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιωαν. ε΄ 1-15)
19 Μαΐου 2019

Με τὸν ἀθθεντικότερο τρόπο βγάζει στὴν ἐπιφάνεια σήμερα ὁ παραλυτικὸς τῆς Βηθεσδα τὸ δύσκολο πρόβλημα τῆς μοναξιάς τῶν ἀνθρώπων μέσα στὴν πολυάριθμη κοινωνία ποὺ ζοῦν. Ἡ μοναξιά βέβαια ἀπασχολοῦσε τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν. Γιαυτὸ ὁ ἄνθρωπος τὴν μελετοῦσε προσπαθώντας νὰ ἐντοπίσει τὶς αἰτίες της γιὰ νὰ θεραπεύσει αὐτὴ τὴν παθολογία, ἡ ὁποία πάντα ὀδηγοῦσε στὴν ἀπομόνωση καὶ τελικὰ στὴ δυστυχία.

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μέσα ἀπὸ τὴν προοπτικὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας μᾶς βοηθᾷ νὰ κατανοήσουμε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς μοναξιάς εἶναι καθαρὰ πνευματικὸ. Πνευματικὰ τὰ αἰτία του, πνευματικὴ καὶ ἡ μόνη λύση του.

Ἡ ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, ὀδήγησε στὴν ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, μὲ φυσικὴ συνέπεια καὶ τὴν ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν συνάνθρωπό του.

Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ποὺ δὲν ἀποδέχονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννᾷ τὴν ἀκατάπαυστη μοναξιά, τὴν ὁποία καμμιά μεθοδολογία δὲν ἔχει μέχρι σήμερα λύσει.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐγκατέλειψε τὸν Θεὸ στὸν οὐρανό, ἐπειδὴ πίστεψε ὅτι μέσα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπιτεύγματά του δὲν τὸν ἔχει πιά ἀνάγκη. Νόμισε ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρει μόνος του, ἀφοῦ ἐγωιστικὰ αἰσθάνεται μικρὸς θεὸς ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια μὲ τὴν ἐπιστημοσύνη του τὴ φύση ὀλόκληρη, τὴ γνώση καὶ τὴ δύναμη γιὰ νὰ διαχειρίζεται τὴν πορεία τῆς δικῆς του καὶ τῶν συνανθρώπων του.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅμως ἀποδεικνύεται ἔμπρακτα ὅτι δὲν γεμίζει ἀπὸ τὰ ὑποκατάστατα τοῦ Θεοῦ, ποὺ πολλὰ προσπάθησε νὰ βρεῖ καὶ τελικὰ ἄφησαν τὴν ψυχὴ ἄδεια καὶ διψασμένη. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει νὰ μένει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό, τόσο αὐξάνει τὴν μοναξιά του καὶ ὅσο αὐξάνει τὴν μοναξιά του, τόσο φτάνει στὰ ὅρια τῆς καταθλίψεως, τῆς ἀπελπισίας καὶ πολλὰς φορὲς καὶ τῆς ἐπικινδυνότητας γιὰ τοὺς ἄλλους.

Αὐτὴ ἡ ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸν κάνει ξένο καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, γιαυτὸ φοβᾶται νὰ μένει μόνος στὴ σιωπῇ. Ἡ σιωπῇ θὰ τὸν ὀδηγήσει σὲ διάλογο μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ θὰ τοῦ ἀποκαλύψει ἀλήθειες ποὺ πονοῦν, περισσότερο ὅμως θὰ τοῦ φανερώσουν τὸν

πολὸ ἄγνωστο ἑαυτοῦ, ποὺ εἶναι ὁ δυσάρεστα μέγας του ἄγνωστος.

Γιὰ νὰ ἀποφύγει ἔτσι νὰ ἀντικρύσει τὴν ἀλήθεια ποὺ θὰ τὸν ὀδηγοῦσε σὲ διέξοδα, προτιμᾷ νὰ ἀποξενώνεται ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ κινεῖται μὲ ἐξωστρέφεια καὶ τρόπους χωρὶς οὐσία καὶ χαρά. Βολεύεται στὴν ἀμαρτία. Βαπτίζει τὸ ἀνήθικο ὡς σωστὸ καὶ φυσιολογικό. Ἀκολουθεῖ τυφλὰ τὶς ἐπιθυμίες του καὶ καταπνίγει τὴ λογικὴ του ξεπερνώντας τὰ ὅρια τῆς φύσεώς του παραμένοντας ἀδιάφορα σὲ ἀντιπαλότητα μὲ τὴ συνείδησή του.

Αὐτὴ ἡ ἐπιλογὴ τὸν ἀποξενώνει φυσιολογικὰ καὶ μὲ τὸν συνάνθρωπο. Τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἐφήμερη δημιουργία σχέσεων συμφέροντος καὶ καλλιιεργεῖ μιὰ ἐπίπλαστη κοινωνικότητα γεμάτη ψέμα καὶ ὑποκρισία. Δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ ὅσους κρίνει πῶς δὲν τοῦ χρειάζονται, δὲν κάνει διάλογο, δὲν ξέρεи νὰ ἀκούει, προτιμώντας νὰ ζεῖ μέσα στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τῆς πολυάρθμης κοινωνίας ποὺ τὸν κυκλώνει.

Εἶναι τραγικὸ τελικὰ νὰ κατοικοῦμε, νὰ ἐργαζόμαστε, νὰ ἐπικοινωνοῦμε, νὰ διασκεδάζουμε, νὰ τρῶμε, νὰ ἐνημερωνόμαστε, νὰ κινούμεθα, νὰ ταξιδεύουμε μαζικὰ καὶ τίποτε νὰ μὴ γίνεταί προσωπικά.

Ἡ φωνὴ τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδα « Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», συνεχίζει νὰ ἀκούγεται ὡς δυνατὸς ἀντίλαλος μέσα στοὺς αἰῶνες, ἐκφράζοντας τὸν ἀσίγαστο πόθο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ποὺ ψάχνει μὲ κάθε τρόπο, μέσα στὴν ἱστορία, νὰ συναντήσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου τὸν Ἀναστάντα Χριστό, ὁ Ὅποιος ὡς τὸ Φῶς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια θὰ χαρίσῃ τὸ θαῦμα τῆς λύτρωσης ἀπὸ τὴ μοναξιά καὶ τὴν δυστυχία, μὲ τὴν χαρὰ τῆς οὐσιαστικῆς κοινωνίας ποὺ προσφέρει ἡ διαβεβαίωσή Του «... ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος...»

Ἀμήν.

[dkpdf-button]